

Kl. 14:44

**Fjerde næstformand** (Niels Helveg Petersen):  
Hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 14:44

**Jørgen Arbo-Bæhr** (EL):

Nu kan jeg høre af svaret, at ligestillingsministeren ikke vil gøre noget for, at ansatte i de fag, der i dag i vid udstrækning er præget af kvinder – vi snakker om, at ca. 85-86 pct. i disse fag er kvinder – får et lønløft. I forlængelse af det kunne jeg godt tænke mig at vide, om det virkelig kan være rigtigt, at ministeren ikke vil erkende, at staten og regeringen har en stor indflydelse på løndannelsen i det offentlige. Kan det virkelig være rigtigt, at det fuldstændig er på skrømt, når man i kommuneaftalerne år efter år fastlægger, at forhandlinger vedrørende overenskomster skal medføre en begrænset lønudvikling for de offentligt ansatte? Kan det virkelig være rigtigt, at man, når man laver kommuneaftaler og afsætter en vis mængde penge til kommunerne at gøre godt med, så også fastlægger rammerne for en lønudvikling, der jo har betydning for kommunernes økonomi? Vil man ikke erkende, at regeringen og staten har den afgørende indflydelse på, om der er plads til de lønforbedringer, som vil kunne fremme ligeløn i Danmark?

Kl. 14:46

**Fjerde næstformand** (Niels Helveg Petersen):  
Ministeren.

Kl. 14:46

**Ministeren for ligestilling** (Karen Jespersen):

Den diskussion, der nu bliver rejst, er jo om noget helt andet, som selvfølgelig er relevant: Hvad er statens og kommunernes holdning som arbejdsgiver i forhandlingerne? Kommunerne har jo inden for den ramme, de aftaler, en enorm spændvidde af grupper af ansatte med helt forskellige lønforhold, og der er det jo så op til kommunerne som arbejdsgiver at finde ud af, hvordan de vil prioritere inden for den lønramme og også inden for de krav, der bliver stillet lokalt.

Vi har jo en god, lang tradition i Danmark for, at man forhandler sig frem til lønudviklingen på arbejdsmarkedet. Jeg mener ikke, det kan være vejen frem, at vi skal sidde her i Folketinget og dele poser med penge ud til de forskellige grupper. Jeg mener virkelig, at det ville være en ekstremt kortsigtet løsning – hvis det overhovedet ville være en løsning – der på lang sigt ville skade vores model.

Kl. 14:47

**Fjerde næstformand** (Niels Helveg Petersen):  
Hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 14:47

**Jørgen Arbo-Bæhr** (EL):

Nu er det jo en del af regeringens politik at dele puljer ud til både det ene og det andet og det tredje og det fjerde, men det, der er det interessante her, er, at kommuneaftalerne på intet tidspunkt har bevirket, at der var penge. Der har ikke på noget tidspunkt været afsat nogle penge til et lønløft for de mange kvinder, som arbejder inden for den offentlige service.

Så er det, jeg må spørge mig selv: Når ministeren nu ikke vil gøre noget for det her lønløft og sørge for, at der er penge og råderum til det, betyder det så, at ministeren faktisk går ind for, at de kvinder, der i dag arbejder inden for den offentlige service, har lønninger, der ligger på ca. 80-81 pct. af de mænds på det private arbejdsmarked, som har en tilsvarende uddannelse? Er det rimeligt for ligelønnen, eller vil ministeren gøre noget for at få lukket det løngab så meget som muligt? Og hvordan vil ministeren gøre det, hvis det ikke er ved at afsætte penge til det, så kommunerne kan indfri lønløfterne?

Kl. 14:48

**Fjerde næstformand** (Niels Helveg Petersen):  
Ministeren.

Kl. 14:48

**Ministeren for ligestilling** (Karen Jespersen):

Det er altså noget værre vrøvl, og det ville være at bevæge sig ud på det totale skråplan, hvis man under en aftale identificerede den gruppe og den gruppe, så vi ligesom skulle sidde og sige, at vi mener, at det er dem, der skal have lønforhøjelse.

Det er et anliggende mellem kommunen som arbejdsgiver og så de grupper, som det handler om; altså hvordan de stiller krav, og hvordan kommunen vælger at sige, at nu vil den faktisk gerne sikre, at den kan holde på den her gruppe af ansatte. Det er så i øvrigt tilsyneladende det, der er ved at ske i nogle af kommunerne, som faktisk giver højere lønninger til nogle af de lavtlønnede grupper, fordi de er bange for, at de ellers ikke har hænder nok. Det er den måde, mekanismen virker på, og også ved, at der er grupper, der presser på.

Hvis vi begynder at identificere en gruppe, hvorfor så ikke også en anden gruppe eller tredje gruppe? Vi ved jo godt, at den debat allerede har været der med skolelærere og sygeplejersker og politibetjente. Hvorfor skal de så ikke have?